

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 224/04-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. septembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Štefana Tamáša, R., zastúpeného advokátom Mgr. I. R., R., ktorou namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Revúca v konaní sp. zn. 2 C 597/99, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo Štefana Tamáša na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 2 C 597/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Revúca p r i k a z u j e v konaní sp. zn. 2 C 597/99 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Štefanovi Tamášovi p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Revúca povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Revúca j e p o v i n n ý nahradit' Štefanovi Tamášovi trovy právneho zastúpenia v sume 9 340 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) na účet právneho zástupcu Mgr. I. R. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti Štefana Tamáša vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2004 doručená sťažnosť Štefana Tamáša, R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. M. R., R., ktorou namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Revúca (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 2 C 597/99.

Ústavný súd uznesením zo 7. júla 2004 č. k. III. ÚS 224/04-9 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu, ktorá mu bola doručená 9. augusta 2004, vyjadril, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 16. augusta 2004 oznámil, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 4. augusta 1999 podal okresnému súdu návrh proti odporcovi SLOVMAG, a. s., L. ako jeho bývalému zamestnávateľovi na uhradenie rozdielu „*na mzde po skončení práceneschopnosti*“. Sťažovateľovi nárok vznikol tak, že počas trvania pracovného pomeru u odporcu ochorel na chorobu z povolania, v dôsledku ktorej sa mu po skončení pracovného pomeru v značnej miere znížili finančné príjmy, a tým poklesla aj životná úroveň celej jeho rodiny.

Prvé a jediné pojednávanie sa podľa tvrdenia sťažovateľa uskutočnilo 12. júna 2002, teda po uplynutí zhruba dvadsiatich troch mesiacov od podania návrhu. Vzhľadom na to, že od uvedeného pojednávania nebol určený ďalší termín pojednávania, sťažovateľ doručil okresnému súdu 30. januára 2003 sťažnosť na prietahy, na ktorú nedostal žiadnu odpoveď.

Sťažovateľ sa ďalším listom zo 17. mája 2004 adresovaným predsedovi okresného súdu sťažoval na prietahy v predmetnom konaní, ale ani na túto sťažnosť nedostal odpoveď.

S prihliadnutím na vzniknuté prietahy v konaní spôsobené okresným súdom sťažovateľ v petite svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov. Sťažovateľ zároveň požaduje primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 5. augusta 2004 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. Predseda okresného súdu sa vo svojej odpovedi z 31. augusta 2004 a doručenej ústavnému súdu 6. septembra 2004 vyjadril, že návrh na začatie konania bol okresnému súdu podaný 4. augusta 1999. Pretože k návrhu bola pripojená len neoverená fotokópia znaleckého posudku, sťažovateľ požiadal o jej vydanie a bol súčasne okresným súdom upozornený, že

predmetný posudok musí predložiť súdu ako originál alebo overenú fotokópiu. Sťažovateľ tak urobil až po urgenciách okresného súdu 26. júla 2000.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení ďalej uviedol úkony, ktoré okresný súd v danej veci vykonal, a uznal, že v posudzovanom konaní došlo k priet'ahom. Súčasne však poznamenáva, že ide o priet'ahy objektívneho charakteru, pretože na súde by malo pracovať najmenej sedem sudcov, s výnimkou krátkeho obdobia, keď na okresnom súde pracovalo päť sudcov, inak na súde pracovali len štyria sudcovia a od 1. januára 2002 len traja sudcovia.

Tento stav je neúnosný, pretože nápad vecí na jedného sudcu neustále narastá a sudcovia zároveň vybavujú viacero druhov agend súčasne. Z uvedeného dôvodu sa táto situácia nedá objektívne zvládnuť. Predseda okresného súdu zároveň uviedol, že v prípade rozhodnutia ústavného súdu o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov žiada znížiť primerané finančné zadost'učinenie priznané sťažovateľovi, pretože podľa jeho názoru sťažovateľ tiež do určitej miery prispel k priet'ahom.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa a spisu okresného súdu sp. zn. 2 C 597/99 (v sťažnosti sťažovateľa nesprávne uvádzaná sp. zn. 2 C 587/99) zistil nasledovný priebeh a stav konania.

Okresnému súdu bola 4. augusta 1999 doručená žaloba sťažovateľa o náhradu škody voči odporcovi SLOVMAG, a. s., L. spôsobenej na zdraví, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a bolestné s prílohami.

V úradnom zázname okresného súdu z 28. októbra 1999 je uvedené, že znalecký posudok bol vrátený sťažovateľovi, pretože ide len o neoverenú fotokópiu a sťažovateľ predmetný posudok potrebuje v súvislosti so zdravotným vyšetrením. Sťažovateľovi bolo

oznámené, že znalecký posudok je potrebné súdu predložiť vo forme originálu alebo overenej fotokópie. Sťažovateľ uviedol, že znalecký posudok v požadovanej forme predloží do jedného mesiaca, pričom berie na vedomie, že mu nebude v tejto súvislosti zaslaná osobitná výzva okresného súdu.

Okresný súd vyzval 18. apríla 2000 právnu zástupkyňu sťažovateľa na predloženie znaleckého posudku vzhľadom na nečinnosť sťažovateľa a oznámenie, či sťažovateľ trvá na žalobe, v lehote dvadsaťjeden dní od doručenia výzvy.

V úradnom zázname okresného súdu zo 16. mája 2000 je uvedené, že právna zástupkyňa sťažovateľa telefonicky požiadala o predĺženie lehoty na predloženie znaleckého posudku, pretože sťažovateľovi dosiaľ nebol vydaný originál, lebo neuhradil poplatok, ale tak urobí do konca mája 2000. Okresný súd predĺžil lehotu do 15. júna 2000.

Okresný súd prípisom z 24. júla 2000 opätovne urgoval zaslanie znaleckého posudku, pričom sťažovateľ ho súdu doručil 26. júla 2000. Okresný súd vyzval 31. júla 2000 odporcu, aby sa v lehote pätnástich dní vyjadril k žalobe sťažovateľa. Odporca doručil svoje vyjadrenie okresnému súdu 28. augusta 2000. Uviedol v ňom, že nárok sťažovateľa na náhradu škody predbežne neuznáva, a požiadal okresný súd o poskytnutie primeranej lehoty na prerokovanie predmetu sporu so Slovenskou poisťovňou, a. s., B. za účelom prípadného mimosúdneho vyrovnania.

Okresný súd prípisom z 31. augusta 2000 predĺžil lehotu odporcovi na vyjadrenie k žalobe sťažovateľa do 5. októbra 2000. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 4. septembra 2000 splnomocnenie pre nového právneho zástupcu a odvolanie plnej moci právnej zástupkyňi, ktorá ho dovtedy v posudzovanom konaní zastupovala.

Odporca doručil 8. septembra 2000 okresnému súdu vyjadrenie, že vzhľadom na skutočnosť, že uvedenú vec nie je možné vyriešiť mimosúdnou dohodou, navrhuje pribrať do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu Slovenskú poisťovňu, a. s., B. a nariadenie pojednávania v predmetnej veci. Okresný súd prípisom z 18. septembra 2000

zaslal žalobu sťažovateľa vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu na vyjadrenie v lehote pätnástich dní od doručenia prípisu. Vyjadrenie bolo súdu doručené 25. októbra 2000.

Okresný súd vyzval 31. októbra 2000 vedľajšieho účastníka na strane odporcu na predloženie ďalších dvoch vyhotovení svojho vyjadrenia v lehote ôsmich dní. Tieto vyjadrenia boli okresnému súdu doručené 10. novembra 2000. Okresný súd prípisom z 29. decembra 2000 zaslal uvedené vyjadrenie právnemu zástupcovi sťažovateľa a vyzval ho na prípadné zaujatie stanoviska v lehote pätnástich dní od doručenia prípisu. Stanovisko právneho zástupcu sťažovateľa bolo okresnému súdu doručené 17. januára 2001 a zároveň v ňom uviedol, že kópiu znaleckého posudku súčasne zasiela odporcovi.

Okresný súd stanovil 9. mája 2002 termín pojednávania na 12. jún 2002. V spise sa na strane 43 nachádza žiadosť vedľajšieho účastníka konania z 29. januára 2002 bez dátumu prijatia listu okresným súdom o nenariadovanie termínov pojednávania v mesiacoch marec a apríl 2002 s výnimkou neodkladných vecí z dôvodu prechodu výkonu agendy poistenia zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pri pracovnom úraze a chorobe z povolania od 1. apríla 2002 zo Slovenskej poisťovne, a. s., B. na Sociálnu poisťovňu B.

Na pojednávani 12. júna 2002 boli vypočutí účastníci konania a pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania – predloženia požadovaných dokladov od účastníkov konania v lehote dvadsaťjeden dní. Sťažovateľ doručil okresnému súdu písomnosti 29. júla 2002.

Sťažovateľ doručil 30. januára 2003 okresnému súdu žiadosť o urýchlenie súdneho konania z dôvodu zhoršenia jeho zdravotného stavu. V úradnom zázname okresného súdu z 23. februára 2004 je uvedené, že sťažovateľovi boli na jeho požiadanie vydané písomnosti, ktoré boli okresnému súdu vrátené 25. februára 2004. Okresný súd stanovil 14. júla 2004 termín pojednávania na 28. september 2004 a 31. augusta 2004 vydal pokyn na zaslanie oznámenia o nekonaní pojednávania účastníkom z dôvodu predloženia spisu ústavnému súdu. Uvedeným záznamom spis končí.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99 a ďalšie).

Sťažovateľ využil právny prostriedok, ktorého uplatnenie sa vyžaduje pred podaním návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, a podal sťažnosť na prietahy listom zo 17. mája 2004. Predseda okresného súdu na túto sťažnosť neodpovedal.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade

so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitosť veci“, ústavný súd konštatuje, že hoci predmetom sporu sú finančné nároky súvisiace so vznikom choroby z povolania v pracovnom pomere, ktorý trval viac ako osemnásť rokov, ide o vec, ktorá patrí po skutkovej a právnej stránke do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti. Predseda okresného súdu navyše vo svojom stanovisku neuviedol ako dôvod, prečo okresný súd dosiaľ vo veci nerozhodol, ani právnu, ani faktickú zložitosť prejednávanej veci.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ prispel k priet'ahom v konaní v období od 28. novembra 1999, keď mal okresnému súdu predložiť znalecký posudok v požadovanej forme, až do 26. júla 2000, keď bol predmetný znalecký posudok skutočne súdu predložený, hoci podľa úradného záznamu okresného súdu z 28. októbra 1999 vzal na vedomie, že mu nebude v tejto veci zaslaná osobitná výzva.

Okresný súd urgoval predloženie tohto znaleckého posudku prípisom z 18. apríla 2000. Ústavný súd preto uvedenú dobu nečinnosti okresného súdu nechal do úvahy ako priet'ah zo strany súdu. Okrem tejto skutočnosti neboli zo strany účastníkov konania zistené žiadne iné okolnosti, ktoré by mali za následok predĺženie posudzovaného konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu vyššie uvedeného práva, ústavný súd zistil, že tomu tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky (napr. rozhodnutie II. ÚS 3/00).

Ústavný súd zistil, že okresný súd bol nečinný od 17. januára 2001 do 9. mája 2002 (15,5 mesiacov) a od 29. júla 2002 do 14. júla 2004 (23,5 mesiacov). V uvedených obdobiach neboli okresným súdom vykonané žiadne úkony.

Predseda okresného súdu sa na výzvu ústavného súdu vyjadril stanoviskom z 31. augusta 2004 doručeným ústavnému súdu 6. septembra 2004. Vo svojom vyjadrení uviedol, že prieťahy v konaní okresného súdu boli čiastočne zapríčinené aj správaním sťažovateľa ako účastníka konania, ktorý predložil požadovaný znalecký posudok až po viacerých urgenciách súdu 29. júla 2000.

Na pojednávaní 12. júna 2002 bola sťažovateľovi a odporcovi uložená povinnosť predložiť ďalšie písomnosti. Sťažovateľ niektoré doklady predložil 29. júla 2002, ale odporca svoju povinnosť nesplnil. Ústavný súd v súvislosti s uvedeným argumentom predsedu okresného súdu poukazuje na skutočnosť, že v spise sa od 29. júla 2002 do 14. júla 2004 nenachádza ani jeden úkon, ktorým by súd účastníkov konania upozornil na urýchlené predloženie dokladov, pričom podľa ustanovenia § 6 Občianskeho súdneho poriadku „V konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná“.

Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku ďalej uviedol, že okresný súd je trvale personálne poddimenzovaný, každý sudca musí vybavovať druhovo rôznu agendu a nápad nových vecí je v priemere na dvojnásobný počet sudcov, ako je súčasný počet sudcov, preto sa počet nevybavených vecí rapídne zvyšuje.

Ústavný súd už v priebehu predchádzajúcej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za prieťahy v súdnom konaní (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 40/97).

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku postup okresného súdu v predmetnej veci vyhodnotil ako konanie, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom zo strany okresného súdu v celkovej dĺžke tridsiatichdeviatich

mesiacov (t. j. obdobie od 17. januára 2001 do 9. mája 2002 a od 29. júla 2002 do 14. júla 2004).

Právo zaručené podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa realizuje takým konaním všeobecných súdov, ktoré plynule smeruje k odstráneniu právnej neistoty osoby, ktorá sa obrátila na súd v konkrétnej veci (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 40/97).

Na základe týchto dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

V konkrétnych okolnostiach danej veci vidí ústavný súd nemajetkovú ujmu sťažovateľa najmä v okolnosti, že po uplynutí obdobia viac ako štyroch rokov od podania jeho žaloby súdu nebolo v predmetnej veci rozhodnuté, pričom následkom choroby

z povolania sa výrazne zhoršuje možnosť uplatnenia sťažovateľa na trhu práce a vo významnej miere sa zhoršuje aj jeho životná úroveň a členov rodiny, ktorú svojimi finančnými príjmami zabezpečuje. Ústavný súd preto považoval za primerané finančné zadost'učinenie sumu 40 000 Sk.

Pri stanovení výšky primeraného finančného zadost'učinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli realizované v roku 2004, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2003 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca

hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci každý v hodnote 4 534 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady trov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. 136 Sk.

Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov v sume 9 340 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa okresný súd.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2004